

Sygnatura akt VIII Gz 111/13

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2013

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział VIII Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Leon Miroszewski

po rozpoznaniu w dniu 14 maja 2013

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa J. S. (1) i B. S.

przeciwko A. S.

o zapłatę

na skutek zażalenia powódek na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 1 marca 2013 (sygnatura akt XI GC 25/13)

postanawia:

I. oddalić zażalenie;

II. zasądzić od powódek solidarnie na rzecz pozwanej kwotę 150,00 (sto pięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania zażaleniowego.

Sygnatura akt VIII Gz 111/13

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 1 marca 2013 roku Sąd Rejonowy w sprawie XI GC 25/13 umorzył postępowanie oraz zasądził od powódek solidarnych J. S. (2) i B. S. na rzecz pozwanej A. S. kwotę 600 złotych tytułem kosztów postępowania. W uzasadnieniu stwierdził, że umorzenie postępowania było uzasadnione z uwagi na zaniechanie uzupełnienia braków formalnych pozwu w terminie. Co do kosztów Sąd Rejonowy stwierdził, że umorzenie postępowania jest orzeczeniem kończącym postępowanie i winno zawierać rozstrzygnięcie o kosztach. Zdaniem Sądu Rejonowego powódki przegrały sprawę, bowiem to na skutek nieuzupełnienia braków przez powódki nastąpiło umorzenie postępowania.

Powódki zaskarżyły to postanowienie wnosząc o jego uchylenie. Stwierdziły, że art. 505³⁷ § 1 k.p.c. stanowiący podstawę umorzenia postępowania nie zawiera żadnych unormowań w zakresie orzekania o kosztach, natomiast każde orzeczenie powinno znajdować oparcie w przepisach prawa. Dodały, że nie było podstaw do zastosowania w sprawie kosztów art. 203 § 2 k.p.c. Na koniec stwierdziły, że umorzenie postępowania nie zamyka powódkom drogi do wszczęcia kolejnego postępowania o to samo roszczenie, które może się zakończyć wygraną powódek.

Pozwana wniosła o oddalenie zażalenia. Podniosła, że po przekazaniu sprawy na skutek wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym postępowanie jest według przepisów właściwych dla dochodzonego roszczenia. Tym samym zastosowanie w sprawie ma art. 98 § 1 k.p.c., regulujący kwestię ponoszenia kosztów procesu.

Sąd zważył, co następuje.

Rację mają powódki, że kwestia kosztów procesu na skutek umorzenia postępowania na podstawie art. 505³⁷ § 1 k.p.c. nie została w tym przepisie uregulowana. Rzecz jednak w tym, że przepisy o elektronicznym postępowaniu upominawczym nie stanowią wyłącznej regulacji procedury rozpoznania sprawy po wniesieniu sprzeciwu od nakazu zapłaty w tym postępowaniu. Co więcej, po przekazaniu sprawy do postępowania właściwego dla zgłaszanego roszczenia przepisy te mają zastosowanie tylko w zakresie wezwania do usunięcia braków formalnych pozwu oraz jego uzupełnienia, i to w sposób właściwy dla postępowania, w którym sprawa będzie rozpoznana. To wskazuje, że dalsze postępowanie odbywa się na podstawie już innych przepisów, niż przepisy o elektronicznym postępowaniu upominawczym, z tym tylko wyjątkiem, że skutkiem nieusunięcia braków pozwu jest umorzenie postępowania, a nie zwrot pozwu. Powyższe uzasadnione jest nie specyfiką elektronicznego postępowania upominawczego, lecz tym, że pozew został już doręczony, toteż nie można zastosować procedury usuwania braków formalnych właściwej w sytuacji niemożności nadania mu biegu poprzez doręczenie go pozwanemu.

Jak widać, brak w przepisach o elektronicznym postępowaniu upominawczym norm regulujących zasady ponoszenia kosztów procesu, również w sytuacji umorzenia postępowania, wcale nie uzasadnia twierdzenia, że wówczas o kosztach się nie orzeka. Takie rozumowanie byłoby zaprzeczeniem zasad wynikających z art. 98 i 108 k.p.c. Po pierwsze, że strony ponoszą odpowiedzialność za wynik sprawy polegającą na obowiązku poniesieniu kosztów przeciwnika w razie jej przegrania, po drugie, że rozstrzygnięcie w sprawie kosztów postępowania ma zapaść w każdym orzeczeniu kończącym postępowanie w instancji. Powołane przepisy, w sytuacji kontynuowania sprawy stosownie do procedury, której ta sprawa podlega, znajdują zastosowanie wprost (o ile sprawa będzie rozpoznawana według przepisów o procesie), albo przez odesłanie na podstawie art. 13 § 2 k.p.c. (gdy sprawa podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym – tak jak sprawa niniejsza).

Umorzenie postępowania jest niewątpliwie orzeczeniem kończącym postępowanie w danej instancji. W związku z powyższym, na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c. Sąd Rejonowy byłoby obowiązany rozstrzygnąć o kosztach postępowania. Nie ma tu znaczenia argument zażalenia, że w tej sprawie pozew można ponowić (jest tak również w innych sytuacjach, co oznacza, że obowiązek rozstrzygnięcia o kosztach nie zależy od zamknięcia powodowi drogi do ponowienia powództwa). Rozstrzygnięcie to byłoby wyłączone tylko gdyby żadna ze stron, działających przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego, nie złożyła żądania kosztów. W niniejszej sprawie obie strony zażądały kosztów.

Sąd Rejonowy miał rację uznając powódki za stronę przegrywającą sprawę. Wbrew twierdzeniom zażalenia, nie wiązało się to z zastosowaniem art. 203 § 2 k.p.c. Wystarczyło zastosowanie powołanego wyżej przepisu art. 98 § 1 k.p.c. Skoro niniejsza sprawa była już sprawą w toku (art. 192 k.p.c.), a obie strony zajęły w niej stanowiska procesowe, w tym złożyły pisma procesowe, i zażądały zwrotu kosztów, to nie ma podstaw do pozbawiania tego zwrotu strony, która sprawę wygrała. W zażaleniu nie zakwestionowano tego, że to pozwana wygrała sprawę. Pozew nie odniósł skutku wskazanego w jego treści, a przyczyną tego nie było dobrowolne spełnienie świadczenia przez pozwaną.

W związku z powyższym trafne było przyznanie pozwanej żądanych kosztów, których wysokość odpowiada stawkom wynikającym z rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Ponieważ zażalenie należało uznać za bezzasadne i je oddalić na podstawie art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c., to pozwana musi być uznana za wygrywającą również postępowanie zażaleniowe. Orzeczony zwrot kosztów uwzględnia stawki w postępowaniu zażaleniowym na podstawie powołanego rozporządzenia.